

zvláštním řízení pro pracovní soudy platném. Ježto v souzené věci strany se tak neprohlásily, byl spor prvním soudem správně projednán podle ustanovení civilního řádu soudního, což vychází z toho, že první soud neučinil prohlášení ve smyslu pátého odstavce čl. XI dotčeného zákona a ani v rozsudku se o tom nezmínil, že rozsudek vydává ve zvláštním soudnictví o pracovních soudech. Odvolací soud měl tudíž o odvolání jednati a rozhodnouti v senátě sestaveném podle § 7 j. n. a nikoli v senátě složeném podle § 32 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.

Čís. 15894.

Pořad práva pro nárok smluvního úředníka obce na náhradu škody vzniklé mu tím, že nebyl obcí přihlášen k pensijnímu pojištění; předpis § 40 zák. č. 443/1919 Sb. z. a n. tu neplatí.

(Rozh. ze dne 4. března 1937, R II 82/37.)

Srv. Úr. sb. č. 2915.

Žalobce přednesl, že byl ve službách žalované obce a konal práce, podle jejichž povahy podléhal pojistné povinnosti podle zákonů o pensijním pojištění, že však žalovanou obcí nebyl k tomuto pojištění přihlášen a že pro toto opominutí žalované obce nedostal důchod, který by mu jinak byl náležel. Domáhá se proto na žalované obci náhrady škody, vzešlé mu z uvedeného opominutí. První soud k námitce žalované odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Rekursní soud námitku nepřípustnosti pořadu práva zamítl a uložil prvému soudu, aby rozhodl o žalobě věcně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žalobce se podle svého přednesu domáhá na žalované obci soukromoprávního nároku na náhradu škody podle XXX. hlavy obecného zákoníka občanského, opíraje jej o porušení povinnosti, uložené prý žalované obci zákonem, kterým jsou — hledíc k tvrzením žaloby o trvání služeb žalobcových u žalované obce — ustanovení § 73 zákona č. 89/1920 Sb. z. a n. a § 5 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., jež ukládají zaměstnavateli povinnost přihlásiti zaměstnance k pensijnímu pojištění, jsou-li v jeho pracovním poměru splněny předpoklady ustanovení § 1 řečených zákonných ustanovení. Spory o tyto nároky na náhradu škody patří na pořad práva, jak nejvyšší soud stále rozhoduje, takže stačí v té příčině pro stručnost odkázati k rozhodnutím č. 9880, 11031, 12894 Sb. n. s. Ježto žalobce jest pokládati za smluvního zaměstnance žalované městské obce, a ustanovení zákonů č. 89/1920 Sb. z. a n. a č. 26/1929 Sb. z. a n. nemají pro uplatnění nároků těchto zaměstnanců na náhradu škody, vzniklé jim z opominutí přihlášky k pensijnímu pojištění, žádné výjimky

z pořadu práva, právem rekursní soud usoudil, že v tomto sporu nejde o nárok podle § 40 zákona č. 443/1919 Sb. z. a n., o kterém by mělo být rozhodováno pořadem stolic úřadů samosprávných, nýbrž o nárok, o kterém přísluší rozhodovati soudům.

Čís. 15895.

Podle § 232, odst. 3, c. ř. s. trvají soukromoprávní účinky podání žaloby jen, když žaloba byla odmítnuta pro nepříslušnost a totožný nárok byl vznesen v třicetidenní lhůtě u příslušného soudu, nikoli byla-li dřívější určovací žaloba zamítnuta pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 4. března 1937, Rv II 976/36.)

Srv. rozh. č. 12595, 9876 Sb. n. s.

Žalobce podal dne 28. května 1935 na žalovanou žalobu na zjištění, že smlouvou ze dne 8. ledna 1933 byl mezi ním a žalovanou sjednán služební poměr za podmínek ve smlouvě blíže stanovených. Žaloba ta byla pravoplatně zamítnuta, a to rozsudkem nejvyššího soudu pro nedostatek právního zájmu na bezodkladném určení, poněvadž mohlo být žalováno na plnění. Žalobce poté podal v třicetidenní lhůtě žalobu, o niž nyní jde, a domáhá se jí na žalované zaplacení nároků příslušejících mu podle uvedené smlouvy, od níž podle jeho tvrzení žalovaná bezdůvodně odstoupila. Nižší soudy žalobu zamítly s poukazem na předpis § 8, odst. 6, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

V souzené věci jde o to, zda byla žalobcem dodržena lhůta § 8, odst. 6, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Žalobce míní, že lhůtu tu dodržel, ježto po zamítnutí určovací žaloby podal v 30 dnech novou žalobu o plnění, a že také v žalobě určovací již požadoval placení zadržovaných měsíčních částek 500 a 300 Kč. Nejvyšší soud dovodil již v rozhodnutí č. 12595 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, že ustanovení § 232, odst. 3, c. ř. s. v doslovu zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. se týká i žalob, jež jsou vázány na propadnou lhůtu. O takovou žalobu jde v souzené věci. V rozhodnutí č. 9876 Sb. n. s. dovodil však nejvyšší soud, že ustanovení § 232, odst. 3, c. ř. s. jest výjimkou z pravidla, že tudíž toto ustanovení nelze vykládati extensivně. Podle toho trvají sice soukromoprávní účinky podání žaloby, když žaloba byla soudem odmítnuta pro nepříslušnost a totožný nárok byl vznesen v třicetidenní lhůtě u příslušného soudu, netrávají však, když byla dřívější určovací žaloba zamítnuta pro nedostatek předpokladů § 228 c. ř. s. V určovací žalobě a žalobě na plnění nejde o týž nárok a také návrh není totožný. Když se žalobce zmiňuje v určovacím návrhu v žalobě určovací o placení paušálu